

El vagó matiner

Un relat de: [Llorenç Garcia](#)

Aquelles retines amb què topava cada matí em subjugaven perquè tancaven un misteri que em trasbalsava. En elles, s'hi fusionaven la boira d'una mirada carregada d'anys d'imatges i l'espurna de la curiositat pueril. Indefectiblement me les trobava ben d'hora i les aguaitava amb tota la discreció possible. I sempre em despertava el neguit d'un enigma que no resolía per molt que jo maldàs. Però ella romania com una bassa d'oli enmig d'aquell tifó d'ànimes en pena anegades per l'estrés i la rutina. I ella controlant-les a totes amb els seus dos fars que adés pareixien marcar el nord, adés semblaven extraviar-lo. Fins que un atziac matí, vaig percebre'n l'absència en aquell indret del vagó, d'aquelles dues lluminàries coronades per resplendents potes de gall. Però una fosca matinada, quan maleïa la sort d'haver perdut el tren tot just la meua feina pendia d'un fil, vaig aguaitar dos ragets de sol sobre la cafeteria de l'estació. Hi eren els dos ulls de qui començava a superar el duel. M'hi vaig atansar...

-Senyora, permeta que m'assega al seu costat i la convide a desdejunar.

-Quant de temps, jove. No cal que em convide a desdejunar. Amb un poc de conversa, ja em done per pagada.

-Sols em demanava què feia vosté cada matí en el vagó del mig.

-Jove, només sóc una vella a qui els temps li han assignat una vida limitada a arar el camp, munyir les vaques i poca cosa més. M'acabava de jubilar i la vida se'm feia fonedissa sense saber que es cou en aquest planeta. M'hagués agradat trescar terres llunyanes, però l'artritis s'ha convertit en la nova presó. Així que vaig decidir ensumar-li el pols a aquest món tan desconegut en la comoditat del seient d'un vagó concorregut per gent de pertot arreu.

-I per què va deixar de viatjar en aquell tren? Ja pensava que adquirint totes les lliçons de com és el món?

-No sé si van ser-ne moltes o poques, però sí prou per estar segura que pròximament el tren acabaria descarrilant.